

Jorge Salinas Barrio lærte hurtigt spillets regler. *Numero uno* sammenfattet: aldrig skændes. I udvidet form kunne han den på fingrene. Sig dem aldrig imod. Stir aldrig tilbage. Bliv altid siddende. Sladr aldrig. Og endelig: tag den altid godt op i prutten – uden at klynke. Billedligt talt.

Livet var fucking ligeglad med Jorge. Livet var nederen. Livet var hårdt. Men Jorge var stærkere end som så – det skulle de få at se.

Spjældet tog hans energi. Tog hans latter. *Rap-life* omdannet til *crap-life*. Men det som kun han vidste, var at der var en ende på det, at der var en idé der skulle fuldbyrdes, en udvej. Jorge: Fyren man ikke kunne holde nede. Han skulle ud, stikke af, komme væk fra det her hul i jorden. Han havde en plan. Og den var herrefed.

Losers – *adios*.

Et år, tre måneder og ni dage i spjældet. Det vil sige godt og vel femten måneder for meget bag en syv meter høj betonmur. Jorges længste tid inde indtil videre. Tidligere havde han kun været nogle korte smut inde. Tre måneder for tyveri, fire måneder for narkotika-besiddelse, hastighedsovertrædelse og ulovlig kørsel. Forskellen denne her gang: Han var tvunget til at skabe sig et liv i fængslet.

Österåker var et såkaldt klasse II-fængsel, en lukket anstalt af anden grad. Speciale: Folk dømt for narkotikarelaterede forbrydelser. Strengt bevogtet fra begge sider. Ingen og intet som ikke skulle ind, kom ind. Narkohunde sniffede alle besøgende igennem. Metaldektorer sniffede alle lommer igennem. Fængselsbetjentene sniffede den almindelige stemning. Skumle typer kunne lige så godt lade være med at prøve. Her lukkede de kun mødre, børn og advokater ind.

Alligevel lykkedes det ikke for dem. Anstalten plejede at være narkofri – under den forrige chef. Nu blev der skudt poser med pot ind over murene med slangebøsser. Fædre fik tegninger fra deres døtre som i virkeligheden var fuldstændig smurt ind i lsd. Dopen blev gemt på loftet over fællesarealerne, hvor hundene ikke kunne

lugte den, eller gravet ned i græsplænen ude i gården. Alle og ingen kunne få skylden.

Mange røg hver dag. Drak femten liter vand i døgnet for at det ikke skulle kunne ses i urinprøven. Andre tog rygeheroin. Lå på deres værelse og lod som om de var syge i to dage, indtil tisset ikke gav udslag mere.

Folk blev længe i Österåker. Grupperede sig. Fængselsbetjentene gjorde deres bedste for at bryde banderne op: Original Gangsters, Hells Angels, Bandidos, jugoslaverne, Brödraskapet Wolfpack, Fittja Boys. *You name it.*

Mange af fængselsbetjentene var bange. Kastede kluden i ringen. Tog imod den tusindlap de blev stukket i madkøen, på fodboldbanen, i værkstedet. Fængselsledelsen forsøgte at holde styr på det. Splitte op. Sende medlemmer af sted til andre anstalter. Men hvad hjalp det. Banderne var i alle fængslerne. Demarkationslinjerne klare: race, forstad, forbrydelsens art. De racistiske bander levede ikke op til målsætningen. De tunge drenge var Hells Angels, Bandidos, jugoerne og Original Gangsters. Organiserede udenfor. Arbejdede stort. Beskrivelsen af aktiviteterne klar: at tjene hård cash via multikriminelt arbejde og dermed forenelige aktiviteter.

Det var de samme grupper der styrede byen uden for murene. Lige nu gjorde indsmuglede mobiltelefoner i mikroformat det lige så let som at skifte tv-kanal med fjernbetjeningen. Samfundet kunne lige så godt overgive sig.

Jorge undgik dem. Med tiden fik han venner alligevel. Han klarede sig. Fandt fælles berøringspunkter. Chilenerne fungerede. Sollentuna-området fungerede. De fleste coke-relationer fungerede.

Han hang ud med en gammel latino fra Märsta, Rolando. Han kom til Sverige fra Santiago i 1984. Vidste mere om sne end en gaucho ved om hestelort – men var ikke selv gået totalt ned på coke. Havde to år tilbage efter at have smuglet kokainpasta ind i shampooflasker. En god fyr at have som ven. Jorge havde hørt hans navn allerede dengang han boede i Sollentuna. Det bedste af det hele: Rolando havde kontakter til drengene fra Original Gangsters. Det gav åbninger. Privilegier. Skaffede fede fordele. Adgang til mobil, hash, coke hvis man havde råd, pornoblade, hjemmebryg. Flere smøger.

Jorge var tiltrukket af banderne. Men kendte også faren. Du binder dig. Du udleverer dig. Du viser dem tillid – *de* tager røven på dig.

Han glemte ikke hvordan han var blevet stukket. Jugoerne solgte ham. Udleverede ham i retssagen. Sad inde på grund af Radovan – pikslikkernes pikslikker.

De sad tit i kantinen og sludrede. Han, Rolando og de andre latinoer. Ikke noget spansk. De kunne risikere at dem der var med i en af banderne, blev mødt med mistro af deres egne. Du kan godt tale med dine landsmænd og være glad – men ikke sådan at *de* ikke forstår noget.

I dag: godt og vel to uger til planen skulle køre. Gjaldt om at spille rolig. Det var umuligt at flygte fra fængslet alene, men end ikke Rolando havde fået noget at vide endnu. Jorge var nødt til først at vide om fyren var til at stole på. Havde brug for at prøve ham af på en eller anden måde. Tjekke ud hvor sikkert deres venskab egentlig var.

Rolando: En fyr der havde valgt den hårde vej. Hvis man ville være medlem i Original Gangsters, var det ikke nok med en omfattende coke-import. Du må være i stand til at gennemptrygle den person din leder synes spiller lidt for smart. Rolando havde gjort sit: Tatoveringerne omkring hans arrede knoer talte deres tydelige, aggressive sprog.

Rolando tog en mundfuld ris. Talte perkersvensk med mad i munden: “Du ved, kokapasta har alle fordele i forhold til det almindelige pudder. Det ligesom er mellemprodukt, ikke færdigt. Man ender højere oppe. Slipper for at deale med fyrene på gaden. Ikk’? Du handler med mere tjekkede folk. Med nogle som ikke har politiet i røven hele tiden. Og så det er også meget lettere at transportere. Støver ikke så fandens meget og lettere at gemme.”

Selv om Jorge havde hørt alle Rolandos halvdumme idéer på nuværende tidspunkt, var spjældet et væksthud med stil over. Jorge modtagelig. Havde lært. Lyttet. Kunne meget allerede inden han kom ind. Efter femten måneder i Österåker kunne han branchen forfra og bagfra.

J-boy: stolt af sig selv. Han havde tjek på kokainimporten fra

Colombia over London. Hvor man køber, hvilke priser der gælder, hvordan man distribuerer, hvilke mellemhandlere man bruger, hvor man skal sælge sit dope. Hvordan man fortynder det uden at junkierne lægger mærke til det, og hvordan man blander op uden at jetsetterne omkring Stureplan opdager noget. Hvordan man pakker det. Hvem man skal bestikke, hvem man skal undgå, hvem man skal holde sig gode venner med. En af de sidstnævnte: Radovan. Også et pikhoved.

Kantinen var et godt sted til private samtaler. Støj nok til at ingen rigtig hørte hvad man sagde. Og i øvrigt blev det ikke opfattet som hvisken og tischen. Ikke noget fordækt. En åben og ærlig sludder.

Jorge havde brug for at føre samtalen ind på de rigtige ting. Han var nødt til at kende Rolandos indstilling.

“Vi har snakket om det tusind gange. Jeg ved godt du sidder inde for det. Men jeg skal nok holde mig væk fra dope et stykke tid. Når jeg kommer ud herfra, skal jeg væk fra det her kolde naziland. Og jeg har sgu ikke nogen planer om selv at blive coke-vrag.”

“Du fatter pointen. Man skal ikke tage det. Kun sælge det. Dagens sandhed.”

Forsigtigt testede han Rolando.

“Du har gode forbindelser. Du har nogle tunge drenge der støtter dig, ikk'? Der er ikke nogen der rører dig her. Du ville fandeme kunne flygte i dag og klare dig let.”

“Flygte? Det har jeg ikke lige nogen planer om. Apropos det, hørt det nyeste? Du ved ham fra Original Gangsters, Jonas Nordbåge. Han er blevet snuppet.”

Jorge var med: “Jeg ved hvem han er. Hannah Graafs gamle kæreste. Det var ham der flygtede fra arresten i Göteborg, ikk'?”

“Præcis. Samme dag dommen kom. Syv et halvt år for to grove røverier og grov vold. Han totalt ekspert i værditransporter.”

“Men hvad fanden, han fuckede det op.”

“Alligevel en konge. Hør nu. Han smadrede et vindue og firede sig ned fra ottende sal, sytten lange meter. Fem iturevne tæpper. Er det smukt, eller hvad?”

“Totalt smukt.”

Jorge til sig selv: fortsæt Jorge-boy, fortsæt. Styr diskussionen,

aflæs Rolando. Få ham til at fortælle om hvordan han forholder sig til mig og en eventuel flugt. Subtlt.

“Hvordan blev han taget?”

“Respekt til ham, men han ret klodset. Hang ud på værtshusene i Göteborg. Festede rundt. Ville vel gerne møde ny Hannah med store patter. Følte sig råcool. Eneste han gjorde, farvede håret hvidt og havde solbriller. Ville han ligesom blive opdaget, eller hvad?”

Jorge var stiltiende enig: totalt klodset kun at farve håret. Selv ville han spille mere sikkert. Han sagde: “Han havde ikke noget at miste. Han tænkte nok: Hvad fanden, selv om de tager mig, får jeg ikke flere måneder for det. De lægger ikke mere oven i syv et halvt.”

“Men det næsten lykkedes. De tog ham i Helsingborg.”

“Var han på vej væk?”

“Hel klart. Han var taget på hotel under falskt navn. Da panserne snuppede ham, han havde falskt pas på sig. Havde kunnet fungere. Først tage til Danmark, og så videre. Han har sikkert gemt en masse et eller andet sted. Men nogen sladrede. Nogen gav panserne et tip om hvor han var. Sikkert én der havde set ham på værtshuset.”

“Var der nogen fra Original Gangsters der vidste at han havde tænkt på at flygte fra arresten?”

“Ked af det Jorge, kan ikke snakke om sådan noget.”

“Men du ville vel bakke en OG'er op hvis han stak af?”

“Sover Pamela Anderson på ryggen?”

Den sad. Jorge-boy, nærm dig. Test ham.

Jorge kendte reglerne: Venner i spjældet var ikke som venner i resten af livet. Andre love gjaldt. Magthierarkierne tydeligere. Tid inde talte. Antal gange inde talte. Smøger talte, hash talte mere. Tjenester og gentjenester gav relationer. Din forbrydelse talte: Voldtægtsmænd og pædofile var nul værd. Junkier og alkoholikere langt nede. Vold og tyveri højere oppe. Røvere og pusherkonger på toppen. Mest af alt: Dit medlemskab talte. Rolando, en ven ifølge de regler der gjaldt udenfor. Ifølge spjældets principper: Homien spillede i en højere division end Jorge.

Jorge tog en slurk lyst øl: “En ting er jo at supporte nogen der allerede er smuttet. Men ville du hjælpe nogen med at flygte?”

“Det kommer an på. Risikoen og sådan. Jeg ikke ville hjælpe

hvem som helst. Altid supporterte en OG'er. Hvad fanden, *amigo*, jeg ville da også hjælpe dig. Du forstår. Jeg aldrig ville holde kæft for en eller anden fucking skinheads eller Wolfpack'ers skyld. Det ved de også. De aldrig hjælpe mig heller.”

Jackpot.

Der var stille tre sekunder.

Rolando gjorde noget Jorge aldrig havde set før. Han lagde bestikket til rette på tallerknen. Langsomt.

Så smilede han og sagde: “Ey, Jorge, har du planer, eller hvad?”

Jorge vidste ikke hvad han skulle gøre. Han smilede bare tilbage.

Håbede at Rolando var en rigtig ven, en der ikke svigtede.

Samtidig vidste han: Venner i spjældet følger en anden ordning.

2

Fire fyre sad i en stue, peppet op til fest.

JW med tilbagestrøget, slikket hår. Og ja, han vidste godt at en masse skodfyre foragtede hans frisure, de kaldte den en koteletfritz samtidig med at de fik noget hadagtigt i blikket. Men sådan nogle kommunister havde ikke tjek på noget, så hvad ragede det ham.

Næste fyr havde også slikket hår. Dreng nummer tre kørte en kortere style, med hvert hårstrå smukt placeret i en tæt struktur med en nøjagtigt udmejslet, snorlige sideskilning der skar sig igennem frisuren. Det klassiske New England-look. Den sidste fyrs hår var blondt, halvlangt, krøllet på den uglede, charmerende måde.

Det var nogle fine, lyse fyre der sad i stuen. Rene træk, ranke rygge, rigtig holdning. De vidste at de var drenge der så skarpe ud. Drenge med tjek på det. De vidste hvad man skal have på af tøj, hvordan man fører sig frem, hvordan man opfører sig passende. De kendte de tricks der skulle til for at få opmærksomhed. Få chicks. Få adgang til livets goder – døgnet rundt.

Den gennemgående puls i stuen: Vi er godt bonget op, vi ved hvordan man fester, det kan ikke gå galt.

JW tænkte: Det her er en fed aften. Drengene er i totalt partyhumør.

De varmede som sædvanlig op hjemme hos Putte, ham med sideskilningen. Lejligheden, en pæn toer på tooghalvtreds kvadratmeter, lå på Artillerigatan og var en gave fra Puttes forældre på hans tyveårs fødselsdag forrige år. JW kendte familien. Faren: Finansmanden der med røvslikkeri sendte medieimperiet Stenbecksfären opad og samtidig sparkede en hel masse nedad. Moren: gamle penge – familien ejede stadig huse i det halve af Stockholm og fem hundred hektar landbrugsejendomme i Sörmland. Som sig hør og bør.

De var færdige med at spise. Flamingokasserne stod tilbage ude på køkkenbordet. Take-away fra Texas Steakhouse på Humlegårdsgatan, luksus tex-mex med ordentligt kød.

Nu sad de i sofaerne og varmede op med noget sprut.

JW vendte sig om mod ham den krøllede med kælenavnet Nippe og spurgte: “Skulle vi ikke snart gå?”

Nippe, som i virkeligheden hed Niklas, kiggede på JW. Svarede med sin lyse slyngelstemme: “Vi har booket bord til klokken tolv, så vi har ikke travlt.”

“Okay, så kan vi godt nå at tage en whiskycola mere hver.”

“Hvornår skal vi så indtage den anden cola?”

“Ha ha. Godt sagt. Nippe, tag det roligt, vi tager vores ladning når vi er kommet derhen, så holder det længere.”

Lynlåsposen med fire gram brændte i inderlommen i JW’s jakke. Drengene plejede at skiftes til at skaffe til weekenden. Leverancerne kom fra en perker, der på sin side købte hos en eller anden jugo-gangster. JW vidste ikke hvem der var øverste boss, men gættede på at det måske var den ukendte Radovan *himself*.

JW sagde: “Drenge, i dag har jeg sørget for noget rigtigt stort. Jeg har fire gram med. Det bliver mindst et halvt gram til hver af os og nok til at byde pigerne.”

Fredrik, den anden med slikket frisure, tog en tår af sin drink. “Er I klar over hvor meget ham tyrkeren må tjene på os og hele vores slæng?”

“Han klarer sig nok meget godt.” Nippe smilede. Lod som om han talte penge sammen.

JW spurgte: "Hvilken fortjeneste tror I han har? To hundred per gram? Hundred halvtreds?"

Diskussionen flød videre til andre, mere almindelige samtaleemner. JW kunne dem udenad. Fælles venner. Chicks. Moët & Chandon. Visse ting var altid givet. Det var ikke sådan at de ikke kunne tale om andet, de var ikke nogen kegler, men verbalt velopdragne vindere. Men de vævede ikke unødigt om deres interesser.

Til sidst landede samtalen på firmaidéer.

Fredrik sagde: "I ved, der skal ikke så mange penge til at starte et aktieselskab. Hundred tusind kroner er nok, det er den mindst mulige aktiekapital, tror jeg. Hvis vi kommer op med en fed idé, kan vi gøre det. Prøve at lave lidt forretninger, registrere et heftigt firmanavn, udpege bestyrelse og direktør. Men først og fremmest købe ting moms frit. Hvor fedt er dét ikke?"

JW hobbyanalyserede Fredrik. Fyren var fuldstændig uinteresset i mennesker, hvilket på sin vis var herligt, han spurgte ikke engang hvor JW kom fra eller noget andet om hans baggrund. Han talte mest om sig selv, mærkevareforbrug eller både.

JW tømte sin whiskycola. Skænkede en stor G&T. "Lyder herfedt. Hvem skaffer hundred tusind kroner?"

Nippe brød ind: "Det kan man da altid skaffe, ikk'? Jeg kan godt lide forslaget."

JW sad tavs. Han tænkte på hvor han skulle kunne få hundred tusind fra og kendte allerede svaret. Ingen steder. Han fortrak ikke en mine. Spillede med. Grinede.

Nippe skiftede skive. Putte lagde fødderne op på sofabordet og tændte en Marlboro Light. Fredrik, som lige havde købt et Patek Philippe, sad og pillede ved dets armlænke og messede højt for sig selv: "*You never actually own a Patek Philippe, you merely look after it for the next generation.*"

Anlægget spillede Magnus Uggla på volumenniveau otte. Alle i stuen var enige. Uggla styrede. Dissede alt og alle. "Dom säger jeg skiter i allt men det skiter jag i." Den rigtige attitude. Hvorfor skal man tage sig af hvad en masse sosser synes?

JW elskede at sidde sådan og varme op sammen. Samtaleemnerne. Stemningen. De var fyre med stil. Flotte fyre. Altid lige velklædte fyre. Han kiggede nærmere på dem.

Skjorter af mærkerne Paul Smith og Dior og én der var syet efter mål af en skrædder på Jermyn Street i London. En af mærket APC, fransk, med amerikansk krave og dobbelte manchetter. På benene kørte to af dem Acne-jeans. Gucci-jeans på én. Snirklede syninger på baglommerne. Én havde sorte bomuldsbukser. Jakkerne flotte. Én fra Balenciagas forårskollektion, dobbeltknappet, brun, helt kort i modellen med skøder – dobbelte slidser bagpå. En Dior i en kridtstregsstribet, tætsiddende model med dobbelte lommer på den ene side. En var syet efter mål af en skrædder på Savile Row i London: tydelige syninger langs kanten af opslaget og rødt for. Ulden i Super 150, bedre kvalitet kunne man ikke købe for penge. Det der kendetegner et fint jakkesæt: Forets smidighed, at det ikke bliver slapt. Denne her jakkes for var blødere, smidigere og havde bedre pasform end noget der kunne fås i butikkerne i Sverige.

Én kørte uden jakke. JW undrede sig over hvorfor.

Til sidst skoene: Tod's, Marc Jacobs, Gucci-loafers med det klassiske guldspænde, Pradas bestsellergummisko med det røde logo som en del af sålens hæl. Oprindeligt fremstillet til Pradas sejlbad i World's Cup.

På det sorte, stramme læderbælte. Hugo Boss. Gucci. Louis Vuitton. Cornelianni.

JW anslog den samlede værdi: tooghalvfjerds tusind kroner. Eksklusive ure, store ringe og manchetknapper. Ikke dårligt.

På bordet stod der Jack Daniels, Vanilla Vodka, lidt gin, en halv flaske Schweppes Tonic, Coca-Cola og en næsten fuld karaffel med æblejuice – nogen havde fået den idé at lave Apple Martini, men havde kun taget ét glas af det.

Den gennemgående opfattelse i stuen: Det er ikke her vi skal drikke os fulde. Stive bliver vi på natklubben. Der var allerede blevet bestilt bord på Kharma. Chicks var vel med i prisen.

JW tænkte: sikke en atmosfære, sikke en opvarmning, sikke en herlig kammeratskabsånd. Det her var nogle fede fyre. Og de skulle erobre Stockholmsnatten sammen.

Han lod blikket scanne stuen. Over tre meter til loftet. Flot pudset med stuk. To lænestole og en grå sofa på det ægte tæppe. Fire hundred tusind små knuder, bundet af en fastlænket dreng. Nogle *Slitz*, *Café*, motor- og bådblade lå smidt i sofaen. Langs den

ene væg stod der tre lave reoler fra Nordiska Galleriet. En var fyldt med cd'er, videokassetter og dvd-film. I den anden stod anlægget, et Pioneer – lille, men godt gang i de fire små højttalere der var sat op i hjørnerne af stuen.

Den sidste reol var fyldt med bøger, blade og mapper. Blandt bøgerne så man adelskalenderen, Strindbergs samlede værker og årbøger fra skolen. Strindbergs samlede måtte bare være en gave fra Puttes forældre.

Fjernsynet var bredt, fladt og svinedyrt.

Alle sad med skoene på, på klassisk manér. Noget der virkelig deler vandene i indendørsverdenen. Den gennemgående rytme: Der findes tre slags mennesker. Dem som altid vader ind med sko på og har den rette indstilling – findes der noget værre end at glide rundt i festtøj og strømpefodder? Mennesketype nummer to er dem som bliver usikre og tjekker hvad de andre gør, måske beholder dem på hvis de andre har sko på. Vejrhanen, vendekåben. Endelig var der den tredje slags som troede at man altid skulle tage dem af, som gled af sted lydløst på svedige strømper, dem som selv var ude om det.

JW hadede folk der gik i strømpesokker. Hul på strømperne endnu værre. Hans forslag til en løsning var enkelt: nakkeskud. At se en tå stikke ud gjorde ham skidt tilpas. Så svenssonagtigt. Plat. Et sikkert kendetegn for hr. og fru Sverige. Strømpeverdens regler opsummeret: Behold skoene på, gå aldrig med strømper uden hæl, og sørg for at der aldrig bliver et mellemrum mellem bukser og strømper. Sort er farven eller muligvis for sjov strømper i grelle farver til en i øvrigt dæmpet stil.

JW kørte af sikkerhedsmæssige grunde med knæstrømper. Sorte. Altid Burlington. Hans devise: Meget lettere at sortere efter vask hvis de alle sammen er ens.

Planen for aftenen var enkel. Drinkbordet var altid en klokken vinder. Forudsætningen for at få lov til at booke opfyldte de let. Man drikker for mindst seks tusind kroner.

Og så bare køre på. Drikke, sniffe, drikke, kigge på chicks, måske danse lidt, konversere, flirte, knappe flere skjorteknapper op, bestille skum, helt sikkert score, sniffe igen. Kneppe.

JW kunne mærke at han ikke kunne slippe emnet. Vendte tilbage til det. Spørgsmålene poppede op i hans hoved. Hvor meget

kunne ham perkerpusheren tjene? Havde han lange arbejdsdage? Hvor farligt er det? Hvem køber han af? Hvordan er fortjenesten? Hvordan får han kunder?

Han sagde: "Så hvad tror I han kan trække hjem på en måned?"
Fredrik overrasket. "Hvem?"

"Perkeren, I ved. Ham vi køber c af. Er han en lille Gekko, eller hvad?"

Det var standard blandt drengene med henvisninger til *Wall Street*. JW havde set filmen mere end ti gange. Nød hvert sekund af enkelheden i griskheden.

Nippe grinede. "Kæft, hvor du ævler løs om penge. Det er vel ikke noget værd. Han scorer sikkert meget godt på det, men hvor fed er han ligesom? Har du nogen sinde set hans tøj? Kikset læderjakke fra Roco-Baroco eller sådan noget. Fed sigøjnerguldkæde der hænger udenpå, for flagrende bukser fra genbrugsbutikken, for store opslag på skjorten. Han er altså en total taber."

JW slog et stort grin op.

De forlod emnet.

To minutter senere ringede Puttes telefon. Han holdt mobilen tæt ind til øret mens han talte, samtidig med at han smilede bredt til drengene. JW hørte ikke hvad han sagde.

Putte afsluttede samtalen. "Okay drenge, jeg har en lille overraskelse til os i aften. De skal bare finde et sted at parkere."

JW havde ingen anelse om hvad han mente. De andre grinede.

Fem minutter gik.

Det ringede på døren.

Putte gik ud for at åbne. De andre drenge blev siddende i stuen.

Nippe skruede ned for musikken.

En lang pige i frakke og en bodybuilderfyrr i denimjakke kom ind i stuen.

Putte strålede: "Voilà, aftenens opvarmning."

Pigen gik over til anlægget i en catwalkagtig gangstil. Selvsikkert og roligt, næsten glidende, i stilethæle der var på højde med det halve af Kaknästårnet. Hun var ikke mere end tyve år gammel. Snorlige, brunt hår. JW undrede sig: Var det en paryk?

Hun skiftede skive. Skruede op.

Kylie Minoque: "You'll never get to heaven if you're scared of gettin' high."

Pigen tog frakken af. Indenunder havde hun en sort bh, strengtrusser og strømpebukser med strømpebåndsholdere.

Hun begyndte at danse til musikken. Udfordrende. Indbydende.

Vred sig. Grinede til drengene, som om hun havde delt slik ud. Hun vuggede med hofterne, spillede med tungen mod overlæben, satte den ene fod op på sofabordets kant. Bøjede sig frem og kiggede JW ind i øjnene. Han grinede. Råbte: "Det var da en skidefin bonus, Putte. Hun er endnu herligere end den vi havde inden sommeren."

Stripperen bevægede sig i takt til musikken. Tog sig i skridtet. Drengene hujede. Hun nærmede sig Putte, kyssede ham på kinden, slikkede ham i øret. Han prøvede at nive hende i røven. Hun dansede tilbage med hænderne på ryggen. Skød rytmisk underlivet frem og tilbage. Hægtede bh'en op og kastede den over mod bodybuilderfyren der stod op ad den ene væg uden at røre sig. Musikken pumpede løs. Hun bevægede sig hurtigere. Huggede frem og tilbage. Brysterne hoppede. Fyrene sad som i trance.

Hun tog fat i strengtrusserne. Førte dem frem og tilbage. Satte det ene ben på sofabordet igen. Bøjede sig frem.

JW fik jern på.

Showet fortsatte fem minutter endnu.

Blev bare bedre og bedre.

Nippe jokede da det var overstået: "Det var fandeme det bedste jeg har set siden jeg blev konfirmeret."

Putte klarede betalingen i hallen. JW spekulerede på hvad det kostede.

Da stripperen og vagten var gået, tog de hver en drink mere og satte Ugglå på igen. Talte om oplevelsen.

JW ville i byen. "Dreng, nu smutter vi. Går vi, eller hvad?"

Putte brølede: "Nej, taxi for fanden!"

Det var på tide at komme i gang.

Putte ringede efter en taxi.

JW overvejede hvordan han skulle få råd til at hænge ud med drengene aftenen ud.

Uggla kørte på: “Och i stan så ger vi järnet och vi bangar inte för nåt, at ragga brudar har för oss blivit en sport.”

3

Træningscenteret: serberbule. Anabolfikseret. Dørmandsfarm. Summa summarum: Radovan-imprægneret.

Mrado havde hængt ud i Fitness Club i fire år.

Han elskede stedet selv om maskinerne var ret ramponerede. Fremstillet af Nordic Gym – et gammelt mærke. Væggene ikke helt rene. Fra Mrados perspektiv: Det gjorde ikke noget. De frie vægte og klientellet var det der talte. Interiøret i øvrigt: ordinær træningscenterkitsch. Plasticplanter i to hvide bøtter med kunstig jord. Et fjernsyn der var skruet fast på væggen og viste Eurosport foran de to kondicykler. Konstant eurotechno ud af højttalerne. Arnold Schwarzenegger der poserede på plakater fra 1992, Ove Rytter fra 1994 World Gym Championships. To posters med Christel Hansson, pigen med sixpackmave og silikonepatter. Sexet? Ikke Mrados stil.

Niche: store fyre. Men ikke de største konkurrencefreaks – de var ikke af den rette støbning.

Niche: Fyre der ikke er ligeglade med deres krop, størrelse og muskelmasse, men som samtidig forstår at der er visse ting der tæller mere end træningen. Arbejde kan have prioritet. Ære har prioritet. De rette indsats har prioritet. Højeste prioritet altid – Mr. R.

Radovan havde treogtredive procent i træningscenteret. Genial forretningssidé. Åbent fireogtyve-syv året rundt. Selv nytårsaften havde Mrado set fyrene stå og brøle foran spejlene. Presse nogle ekstra kilo mens resten af landet skød fyrværkeri af og drak bobler. Mrado hang aldrig ud dér den slags aftener. Han måtte passe sine forretninger. Hans egne standardtider lå mellem klokken halv ti og elleve. Træningscenteret perfekt.

Stedet desuden en adgang på flere måder. Rekrutteringsbase.

Informationsmagnet. Træningslejr. Mrado holdt muskelbundterne under opsyn.

Den stund der var lige efter træningen i omklædningsrummet – en af de bedste for Mrado. Stadig varm i kroppen efter passet, våd i håret. Dampen fra bruserne. Lugt af shampoo og spraydeodorant. Værken i musklerne.

Afslapning.

Han tog skjorten på. Lod den være uknappet. Mrados hals var bredere end nogen skjortestørrelse der fandtes. Definitionen på en tyrenakke.

Dagens træning: fokus på ryg, forsiden af lårene og biceps. Arbejdede i en rygmaskine. Langsomme træk med musklerne i lænden. Vigtigt ikke at trække med armene. Så backups. Træning for ryggen, den nederste del. Derefter lår. Trehundred halvtreds kilo på stangen. Han lå på ryggen og pressede opad. Vinklen mellem underben og fod skulle ikke ændres, sagde de. Ifølge Mrado: Nybegynder-snak – den der ved hvad han gør, strækker lidt mere ud. Maksimal udveksling. Koncentration. Lige ved at skide i bukserne.

Sidste moment: biceps. Musklernes muskel. Mrado kørte kun frie vægte.

I morgen nakke, triceps og bagsiden af lårene. Hver dag mave. Den kunne ikke få for meget.

Hans blok med noter fra hvert pas lå i receptionen. Mrados målsætning klar. Gå fra et hundred tyve til et hundred tredive kilo muskler inden februar. Så ændre strategi. Definere muskler. Forbrænde fedt. Til sommer kun muskler tilbage. Rene, uden overhudsfedt. Skideflot.

Derudover trænede han et andet sted, fightingklubben Pancrease Gym. En til to gange om ugen. Den dårlige samvittighed forstyrrede. Han burde komme der oftere. Bygge muskelkraft vigtigt. Men kraften skulle bruges til noget. Mrados arbejdsredskab: frygten. Han kom langt med størrelse. I sidste ende kom han endnu længere med det han lærte sig på Pancrease: at brække knogler.

Han plejede at blive siddende tyve minutter i omklædningsrummet. Indsnuse det særlige sammenhold der findes mellem store fyre i et træningscenter. De ser hinanden, nikker forstående, udveksler

sætninger om dagens træningsskema. Bliver venner. Her desuden: Radovanfavoritter forsamlet.

Samtaleemnet a la store drenge: BMW's nye 5-serie. Et skud-drama på Söder i weekenden. Nye metoder til at træne triceps.

To fyre skovlede tunfisk i sig fra halvkilospakker. En tredje tyl-lede en grå proteindrik i sig. To bidder af en Powerbar. Idéen var at banke proteiner ind lige efter træningen. Genopbygge sønderslåede muskelceller til endnu større størrelse.

Et ukendt ansigt blandt dem, en ny fyr.

Mrado var stor. Den nye fyr: gigantisk.

Trodsede det normale ritual: komme nogle gange, holde sig for sig selv. Tjekke situationen. Vise ydmyghed. Vise respekt. Ham her, kæmpefyren, sad midt blandt de andre. Så ud til at tro han var med i slænget. I det mindste tav han stadig stille.

Mrado tog strømper på. Ventede. Altid det han tog på sidst. Ville have rigtigt tørre fødder.

“Jeg har et job i weekenden hvis der er nogen der er intere-seret.”

“Hvad går det ud på?” spurgte Patrik. Svensk. Eksskinhead der havde forladt sine egne og i stedet havde arbejdet et år for Mrado. Nationalisttatoeringerne var gået amok. Svære at skelne. Mest en grøn pløre.

“Ikke noget stort. Jeg har bare brug for lidt hjælp. Det sædvan-lige.”

“Hvordan fanden skal vi kunne arbejde hvis vi ikke ved, hvad det er.”

“Rolig, Patrik. Du behøver ikke skide i bukserne af irritation. Jeg sagde jo det sædvanlige.”

“Ja, Mrado. Det var bare for sjov. Sorry. Men hvad går det ud på?”

“Jeg har brug for hjælp til at kradse lidt penge ind, I kender jo mine ruter gennem byen.”

Ratko, landsmand, Mrados ven og væbner, løftede øjenbrynet. “Kradse ind? Er det mere end det sædvanlige? Betaler de ikke det de skal hver weekend?”

“Jo, de fleste. Men ikke alle. Du ved hvordan det er. Måske er der nogle nye klubber eller caféer der også vil have.”

En af de få arabere i træningscenteret, Mahmud, smurte voks i håret. "Ked af det, Mrado, jeg skal træne, forstår du. Køre et pas mere hver nat."

Mrado svarede: "Du træner for meget. Du ved hvad Ratko plejer at sige. Der er to ting man får slidsår i røven af: At være for lille i spjældet så man bliver nødt til at tage noget pik, og altid at forcere til træning så man skider for meget i bukserne."

Ratko grinede. "Det job, tager det hele natten?"

"Jeg tror det kan tage et stykke tid. Ratko, skal du med? Patrik? Andre? Jeg har bare brug for lidt opbakning. I ved, nogen der sørger for at jeg ikke virker som om jeg er helt alene."

Der var ikke flere der meldte sig.

Den nye kæmpefyr åbnede munden: "Så skidetynd som du er, har du nok brug for en hel hær af ekstrasfyr."

Tavshed i omklædningsrummet.

To mulige alternativer. Kæmpefyren troede han var sjov, prøvede at komme med i slænget. Eller: Kæmpefyren udfordrede. Søgte konfrontation.

Mrado stirrede lige ud i luften. Fortrak ikke en mine. Lyden fra musikken oppe i centeret hørtes tydeligt. Mrado: Manden der kunne lamme en hel bodybuilderklub.

"Du er en stor fyr. Det vil jeg give dig. Men hold lav profil."

"Og hvorfor det? Må man ikke lave sjov her, eller hvad?"

"Bare hold lav profil."

Ratko prøvede at stabilisere situationen. "Du, tag det roligt. Selvfølgelig må man lave sjov, men ..."

Kæmpefyren skar ham af. "Fuck dig. Jeg tager pis på hvem jeg vil hvornår jeg vil."

Begravelsesstemning i omklædningsrummet.

Samme tanke i hovedet på dem alle: Den nye kæmpefyr spiller russisk roulette.

Samme spørgsmål i knolden på dem alle: Ville han bæres ud på en bære?

Mrado rejste sig op. Tog jakken på. "Nå, min dreng, det er nok bedst hvis du går op og gør det, du er kommet her for at gøre."

Mrado gik ud af omklædningsrummet.

Ingen problemer. Rolig og fattet.

Tolv minutter senere. Ovenpå i selve centeret. Kæmpefyren foran spejlet. En femogfyrrekilos håndvægt i hver hånd. Svajede let og ryt-misk. Årerne som netmasker langs underarmene. Biceps på størrelse med fodbolde. Arnold Schwarzenegger – gå hjem og læg dig.

Fyren pressede. Knurrede. Stønnede.

Talte løftene. Seks, syv ...

Klokken var halv tolv om natten. Træningscenteret i princip-tomt.

Mrado ved receptionen, skrev dagens træning ned på sin blok.

... otte, ni, ti ...

Patrik kom op. Talte med Mrado. Han sagde til ham: "Jeg ringer til dig på fredag om det job. Jeg er nok på. Er det okay?"

"Hyggeligt, Patrik. Du er med. Vi kan snakke mere når du ringer."

... elleve, tolv. Pause. Hvile et minut. Men ikke lade musklerne trække sig sammen.

Mrado gik over til kæmpefyren. Stillede sig ved siden af. Stir-rede. Armene over kors.

Kæmpefyren ignorerede. Begyndte forfra med at tælle. Pustede.

En, to, tre ...

Mrado løftede en femogtyvekilos håndvægt. Kørte to løft i takt med kæmpefyren. Tungt for nytrænede biceps.

... fire, fem.

Lod håndvægten falde ned på kæmpefyrens fod.

Han skreg som en stukken gris. Slap sine håndvægte. Tog fat om foden. Hoppede på et ben. Fik tårer i øjnene.

Mrado tænkte: stakkels fjols. Du skulle have taget et skridt til-bage og have løftet paraderne i stedet.

Mrado fór for fuld kraft mod hans andet ben. Hundred halv-treds kilo gik i gulvet. Mrado over ham. Uventet hurtigt. Påpasselig med at have ryggen mod vinduet. Frem med sin revolver. Smith & Wesson Sigma .38. Den var lille, men ifølge Mrado var det praktisk at den let kunne bæres under en jakke uden at man kunne se det.

Dem udenfor kunne ikke se hvad der skete. At trække et varmt våben – usædvanligt for Mrado. Endnu mere usædvanligt inde på træningscenteret.

Mundingen presset ind i kæmpefyrens mund.

Mrado afsikrede våbnet. "Nu skal du høre, lille skat. Jeg hedder Mrado Slovovic. Det her er vores klub. Sæt aldrig dine fødder her igen. Hvis du altså har nogen fødder tilbage."

Kæmpefyren lige så passé som en dokusopstjerne efter tre måneder. Forstod at han havde dummet sig.

Måske for altid.

Måske slut nu.

Mrado rejste sig op. Holdt våbnet nedad. Rettet mod kæmpefyren. Ryggen mod vinduet. Vigtigt. Kæmpefyren lå stadig på gulvet. Mrado stillede sig på hans dårlige fod – et hundred tyve kilo Mrado på nybrækkede tæer.

Kæmpefyren hylede. Turde ikke vride sig væk.

Mrado noterede: Var det en tåre han så i fyrens øjenkrog?

Han sagde: "Nå, skattetøs, nu må du hellere halte hjem."

Tæppe.